

Tellus.

O r g a n f ö r M I S .

U r I n n e h å l l e t .

Red:
S Svensson

En 100 årig Sjöfartsgåta.

Visst finns det övermänniskor
ute i rymden.

Att meditera-- En givande hobby.

Livet-- En orimlighet.

Avslappad till bristningsgränsen.

U! F. O. Rapporter.

Vår gåtfulla Värld.

Nr 2
Oktober.

Ärgång 3

=====

² Mary Celeste övergavs Ingen känner orsaken

Spökskeppet "Mary Celeste" - fartyget vars öde fängslat människorna under årens lopp - firar 100 årsjubileum. Den 5 dec 1872 siktades hon av kapten David Morehouse på brittiska briggen "Bei Gratia" 378 sjömil nordost om Azorerna. Två av de fem seglen var satta och ingen människa fanns ombord.

Trots de 100 år som gått sedan "Mary Celeste" siktades har man inte kunnat lämna någon förklaring på vad som hänt henne.

I ett halvdussin böcker, två filmer och en flod tidningsreportage har man gång på gång återkommit till den amerikanska tvåmastarens öde. Besättningen har omkommit i sjöar av blod, saltvatten eller alkohol. Till och med tanken att besättningen blev tagen av utomjordiska var-
elser i ett "flygande tefat" har framförts.

De undersökningar som gjordes efter det "Mary Celeste" blev funnen lämnade aldrig någon förklaring på vad som hände kapten Benjamin Briggs, hans fru, deras tvååriga dotter och de sju besättningsmännen.

Efter det "Mary Celeste" siktades skickade kapten Morehouse över sin styrman Oliver Deveau och några besättningsmän. De fann att luckorna till främre lastrummet och nergången till kajutan var öppna. I lastrummet stod vattnet en meter högt. Kajutan var dyblöt. Sångarna stod obäddade. Lasten, 1701 fat alkohol, var ordentligt stuvad. Ombord fanns livsmedel och dricksvatten för flera månader. Besättningskläder och oljerockar hängde i skansen. Under kapstens säng hittade man en lång kniv och på däck låg en yxa. Undersökningskommissionen i Gibraltar, dit "Mary Celeste" fördes, trodde sig kunna upptäcka blodspår på kniven och yxan. Senare visade det sig bara vara rost. Stäven på fartyget var en smula intryckt. I övrigt fanns inga skador.

LIVBAT BORTA

Livbåten, som vid "Mary Celestes" avresa från New York funnits ombord, var borta liksom sextanten, navigationshandboken, kronometern och skeppspappren.

Enligt vad styrman Deveau sade i protokollet tydde allt på att "Mary Celeste" lämnats i panik och så snabbt som möjligt. Men varför man lämnade fartyget har aldrig kunnat fastställas.

I en låda under kartbordet hittade styrman Deveau "Mary Celestes" loggbok. Sista datumet var den 24 november. Då befann sig briggen 110 sjömil från ön Santa Maria i Azorerna. Dessutom fanns en kladd från den 25 november kl 8 på morgonen, då "Mary Celeste" var sex sjömil nordost om Santa Maria. Styrmanen Richardsson ombord på "Mary Celeste" hade i kladden börjat ett brev till sin fru: "Fanny, min älskade hustru... Mer stod det inte.

När "Mary Celeste" 10 dagar senare blev funnen, hade hon seglat 378 sjömil utan besättning — och hela tiden på rätt kurs, mot Gibraltar, dit hon var destinerad.

Undersökningskommissionen kom fram till att manskapet på "Mary Celeste" hade brutit sig in i alkohollasten, druckit sig berusade och slagit ihjäl kaptenen, hans fader skadat stäven så det såg ut som de sakdat stäven så det såg ut som om briggen varit med om en kollision och lämnat fartyget. Denna slutsats publicerades innan man upptäckte att blodspåren på kniven och yxan i verklighet var rost.

MANGA TEORIER

Givetvis kunde en gåta som "Mary Celeste" inte lämna allmänheten någon ro. Det berättades om överlevande från fartyget, vilka gömde sig litet här och var i världen. Skepparhistorierna om fartyget blev allt vildare. Man hade hittat tvätt på en lina över däck. I kabyssen var det eld i spisen och tevattnet kokade för fullt när "Mary Celeste" blev funnen. Besättningen hade blivit shanghajad av ett stort segelfartyg, vars besättning decimerats av malaria. I en berättelse överföll besättningen från "Mary Celeste" till och med ett främmande fartyg med en guldkatt ombord.

De fyra mest gångbara versionerna om "Mary Celestes" öde ser ut så här:

● Fartyget låg bi, det var bindstill. Kaptenen och styrmannen hoppade i vattnet efter att ha slagit vad om vem som kunde simma bäst med kläderna på. Resten av de ombordvarande samlades vid stäven för att titta på — när stäven plötsligt gick sönder och alla hamnade i vattnet och blev uppåtna av hajarna.

● Ett jättebläckfisk hade dykt upp ur havet och dragit ner de ombordvarande i vattnet. (Bläckfisken var tydligen navigationsintresserad, eftersom den tog med sig sextanten, kronometern, navigationshandbo-

ken, skeppspapperna och livbåten).

● "Mary Celeste" rände på en sandbank, som inte stod i sjökorten. De ombordvarande försökte dra fartyget av grund, då linan brast och "Mary Celeste", med två segel uppe, seglade iväg.

● Höga vattenvirvlar hade plötsligt uppträtt och så mycket vatten strömmat in i skrovet att man trodde fartyget skulle sjunka inom några minuter. Alla gick därför i livbåten, som kort därefter kantrade. De ombordvarande drunknade.

Den mest tänkbara teorin om besättningens öde har lagts fram av en brittisk sjöfartsexpert, Oliver Cobb. Enligt honom hade under "Mary Celestes" stormiga överfart från New York till Gibraltar lastrummen inte kunnat luftas. Fartyget förde tunnor med alkohol. Om man inte luftar, när man har sådan last, bildas på grund av läckage i faten en explosiv gasblandning i lastrummen. De varma vindarna vid Azorerna hade förvärrat gasbildningen.

Gaserna hade gjort att det blev konstiga ljud i lastrummet och vidare inträffade antagligen några småexplosioner. Besättningen öppnade förliga lastluckan, upptäckte att en explosion var nära och slängde sig i all hast i livbåten, som man band fast vid "Mary Celeste" med en tunn tross.

Men genom att lastluckan öppnades exploderade inte fartyget — gaserna vädrades ut. Plötsligt fyllde en kraftig vind seglen på "Mary Celeste", (man hade i brådskan inte hunnit reva alla segel). Den lilla livbåten med 10 människor ombord skar ner med stäven i vattnet och den tunna trossen brast.

Människorna i livbåten såg hur "Mary Celeste" snabbt försvann mot horisonten. Antagligen dog de snabbt av törst och hunger och livbåten kanske sjönk under en storm därefter. Eftersom vinden var stadig, seglade briggen utan torgångar på rätt kurs mot Gibraltar.

"Mary Celeste" fördes i hamn och togs på nytt i bruk. 1884 lät hennes dåvarande kapten försäkra fartyget för en stor summa och satte henne på grund i Västindien. Lasten bestod av värdelösa pappersbuntar. "Mary Celeste" blev vrak och kaptenen kom inför rätta för försäkringsbedrägeri.

Senaste bidraget i florin av rykten kring "Mary Celeste" är en film som västtyska TV 2 spelat in och som kanske också kommer i svensk TV. Det är en spännande historia om myteri och mord — men sanningshalten är kanske inte den bästa. Sanningen om "Mary Celeste" kommer vi aldrig att få veta!

Visst finns det övermänniskor

ute i rymden.

Så säger Sir Bernard Lovell, Chef för Jordell bankobservatoriet.

Sir Bernard Lovell 53 år, är en av världens mest kända astronomer. Han är chef för det berömda radioobservatoriet jordell Bank i England, medlem av British Research Council, av Amerikan Academy of Arts and Sciences av New York Academy och från 1966 av Svenska Vetenskapsakademin. 1946 fick han Brittiska Imperieorden för sin vetenskapliga gärning, Guggenheim International Astronautics Award 1961 och Churchill Gold Medal 1964.

----- Det finns oss enormt överlägsna raser på många planeter i yttre rymden, säger sir Bernard Lovell inledningsvis.

Några är hundratals och tusentals år före oss i sin utveckling. Andra är säkert miljoner år efter oss...

En del raser står kvar på apstadiet, andra har uppnått en sådan utveckling att de har sprängt sig själva i bitar, ett öde som också hotar den männkliga rasen på jorden.

Jag tvivlar inte att det förhåller sig så. Och jag är inte ensam om att tro det.

Världsberömda astronomer biologer, medicinare och andra vetenskapsmän delar min uppfattning. Jag tror dessutom att vi inom en mycket snar framtid -- kanske inom några månader, senast inom ett år, skall få bevis för att livet inte är enbart knutet till vår jord.

I laboratorier kan man i dag experimentellt återge hur solens planetsystem har skapats genom anhopning av kosmiskt damm. Enligt våra iakttagelser skulle det enbart i Vintergatan -- vår galax där solen bara är en av miljarderna andra solar -- finnas 1,000 miljoner planetsystem som liknar vårt!

På många av dessa planeter har säkerligen inget liv utvecklats. Men även om man räknar ytterst pessimistiskt återstår drygt 100.000 miljoner planeter som har liv. Vintergatan är ju endast en av miljoner galaxer. I hela världsalltet måste det finnas trilljoner solar med planetsystem lämpliga för liv. När man har undersökt på jorden nedfallna meteoriter har man funnit sporer och celler av ickejordiskt ursprung. Hur utvecklingen av livet på andra världar har gått kan vi endast gissa. Vi vet inte heller vad som tänder livets gnista i den döda materien. Geologerna anser överlag att vår jord är omkring 4.500 miljoner år gammal. Livet uppstod på jorden för omkring 2.000 miljoner år sedan. Men det finns tusentals stjärnor med planeter som är hundra miljoner gånger äldre än solen. Andra är mycket yngre. Och nya solsystem med planeter skapas ständigt. Jag är säker på att livet har fortsatt även på de allra äldsta planeterna. Det finns inget som tyder på att livet och individernas utveckling skulle hejdas på ett visst stadium. Allt talar för att utvecklingen fortsätter och fortsätter i evighet. Om vi nu betänker vilken oerhörd utveckling vi har haft på jorden inom vetenskapen de sista 50 åren, anar vi vad man hunnit med på de mycket gamla planeterna.

Forts sid 5.

Ingenting kan ersätta en samlad energi, varken kunskaper, snille, talang, flit eller vilja.....

Den som lägger in sin själ i arbetet, lägger också in arbetet i sin själ... I varje stor framgång ingår tre faktorer: Självförtroende, ihärdighet och koncentration- Störst av dem är koncentrationen. O. Marden.

5
De som har tillryggelagt miljonåls erfarenhet ha stått där vi står i dag! Jag tvekar inre att kalla dessa varolser för övermänniskor - de som inte har begått planetariskt självmord med kärnvapen. Alla kra i vårt gall inte ha gått under. Dessa övermänniskocivilisationer måste ha nått en enorm förmåga när det gäller att tänka. Deras civilisation och vetenskap måste stå så högt att vi inte kan fatta det. De måste betrakta oss som stående på apstadiet - eller ännu lägre.

Vi har rätt att föreställa oss att livet på planeter med helt andra förutsättningar än vår har tagit sig former som - om vi konfronterades med dem -- för oss skulle te sig som helt fantastiska! Jag vill inte försöka beskriva dessa former. Jag vill inte blanda ihop vetenskap med science fiction.

Jag är likaså säker på att jorden är den enda av planeterna i vårt eget planetsystem som hårbärgerar högre liv. Men hur det förhåller sig på den punkten får vi snart veta. Amerikanska och ryska biologiska raketer kommer att landa på våra grannplaneter och ge bestämt besked om liv eller ickeliv.

Nyligen kom ett officiellt meddelande om att man i Sovjet hade tagit emot ett meddelande från en intelligent ras någonstans långt ute i rymden. Det är inte bara möjligt utan troligt att andra civilisationer försöker sätta sig i förbindelse med oss. Men avstånden är enorma och de tidrymder det kommer att ta för våra meddelanden att nå över blir likaså fruktansvärt stora. Men radioastronomin har fått vind i seglen och framför oss ligger otäckliga fantastiska och eggande upptäckter.

Vad de s.k. flygande tefaten beträffar vill jag inte uttala någon åsikt. personligen har jag inte sett några. Jag har inte fått studera materialet som har insamlats i Warminster. Det har hemligstämplats av myndigheterna. Eftersom vi inte vet vilken väg livet har tagit på andra världar kan ingen säga något bestämt. Men det är ju självklart att oss överlägsna civilisationer för länge sedan löst problemet hur man enkelt skall färdas ute i rymden. Vi är ju själva på väg. Flygande tefaten kan vara budbärare från rymden. Jag vill inte förneka det. Men däremot vill jag understryka att det med absolut visshet finns övermänniskor och övermänniskocivilisationer och att vi inom kort kommer att få veta mycket mer om detta fascinerande ämne!

LEKTUR Okt 1966.

A t t M e d i t e r a -
E n
= G i v a n d e = H o b b y . =

Sammandrag ur Town Journal.

W E Sangster.

Sedan har jag känt ett behov av att varje sekund ha någonting för händer. På de stunder som jag lyckats stjåla undan fullproppade dagsprogram har jag skrivit böcker. Ingen tågresä har varit så kort att jag inte hunnit använda tiden till något nyttigt.

Men så en dag råkade en god vän till mig, som bott många år i Indien, säga en sak som gjorde mig betänksam - och som gav mig uppslaget till ett oändligt mycket bättre sätt att utnyttja min "spilltid". Han hade konstaterat att en del av hans kunder var canträffbara vissa timmar mitt under själva arbetsdagen. Vad de gjorde? De mediterade. Mediterade! Det ordet har jag alltid misstrott. Jag tyckte att det bara var en vacker omskrivning för att koppla av hjärnan och bara lata sig. Men min vän försäkrade att såvitt han kunde bedöma hade hans indiska vänner påtaglig praktisk nytta av sina meditationstunder. Det var driftiga affärsmän, som kämpade hårt i knivskarp konkurrens och hävdade sig väl utan att någonsin verka jäktade eller överansträngda. "Jag önskar att jag hade lätt mig knepet", sa han. Jag funderade över vad meditation kunde betyda. Så småningom insåg jag att det var fråga om dirigerat tänkande, att koncentrera tankarna på någon idé som låg utanför vardagens småskurna angelägenheter. Det var en form av andlig gymnastik, en allvarlig och medveten träning i tankekoncentration och självbesinning.

Det slog mig att nästan alla de gamla helgonen var mästare i meditation. Här var det som de hämtade sin upphöjda själsfrid och sin klara oförvillade omdömesförmåga. Jag beslöt mig för att söka förvärva den. En fallgrop som ligger farligt nära - det insåg jag snart - är att förväxla dagdrömmeri. Man kan sitta försänkt i däsiga dvala och låta tankarna komma och gå hur som helst, och ändå inbilla sig att man mediterar. Den sortens tankeflykt är värdelös.

Jag förstod snart att man måste ha ett givet ämne att röra sig kring. "Ödmjukhet" var det ämne jag först övade mig på. Att vara ödmjuk, det är att vara fri från självhävdelsebegär och från falsk stolthet. Ödmjukhet är en ärlig värdering av det egna jaget, vilken gör människan mer benägen att lyssna än att tala, mer angelägen att beundra än att kritisera. Det gäller att hålla denna definition klar i huvudet och samtidigt levande och varm i hjärtat. Att fasthålla en tanke är tämligen svårt i början, men övning ger färdighet. "Självdisciplin" var ett annat ämne jag mediterade över. Förr när jag fick vänta på ett redan avtalat möte blev jag nervös och otälig. Nu tränar jag mig i självdisciplin, vilket har hjälpt mig övervinna min irritation. Äger man verklig disciplin, så har man kontroll över sina impulser, drifter och svagheter, utan att anstränga sig. Att sitta fast i en bilkö, bli uppehållen och försenad innebär för mig att göra något annat. Denna "spilltid" använder jag till att meditera på, och har funnit att en dylik lugn och medveten sådan, är mera uppfriskande och vilksamare än sömn. Många tillfällen till meditation gives oss dagligen, då vi lite till mans sysslar med saker som inte tar hela vår uppmärksamhet i anspråk. Alla dessa tomma minuter kan meditation fylla oss med, rikt meningsfyllt liv. Den skänker vederkvickelse och stimulans och ger oss en påminnelse om vilka kraftreserver vi har i vårt eget inre.

D.B. Nov 56.

----- L I V E T ----- E N O R I M L I G H E T . -----

Just det --- Om man tittar på de komplicerade molekyler vi består av så är det verkligen konstigt att vi är vad vi är--- Att den s.k. biosyntesen kan leda fram till de ämnen det är fråga om i levande vävnad.

En av de polypeptider som ingår i våra celler är sammansatt av 20 olika aminosyror. Det finns 2,3 Trillioner (arton nollor) möjliga strukturkombinationer, och var en av dessa ger ytterligare 1024 chanser om asymmetriskt kol ingår!! Men naturen har valt rätt åt oss av allt detta: Ungefär en chans på 10,000,000,000,000,000,000,000,000,000,000 Livet är en orimlighet åtminstone enligt sannolikhetslagarna.

Allers 72.

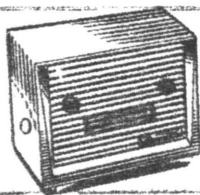
AVSLAPPAD TILL BRISTNINGSGRÄNSEN

Enligt par uppskärrende liktioner i konsten att
koppla av.

Av Corby Ford.

Vem kan komma och påsta att jag verkar spänd, jag som är lugn som en fyllbunke... förlåt filbunke. Jag kan lyfta en kaffekopp utan att spilla, om jag stöder med andra handen förstas. Jag har läst en bok om konsten att slappna av, och har blivit totalt förslappad, förlåt avslappad. Vi är uppskruvade till bristningsgränsen, säger läkarna och folks nerver smäller som strumpeband på grund av den hetsiga livsföringen. Ett sätt att återfå greppet om sig själv är att slappna av. Det besvärliga är bara att ju slappare jag försöker att bli desto spändare blir jag. Det är ju de evinrerliga ansträngningarna att koppla av som kommer oss alla att släknut på oss själva. Mina vänner skrämdde upp mig. Inte hade jag någon anledning att oroa mig, men många av mina skolkamrater hade ju trillat dit på sista tiden. "Ta det lugnt" sa de. "Sluta upp med att bara tänka på jobbet, annars får du magsår!" Jag slutade tänka på jobbet och tänkte på magsår i stället. Ju mer jag tänkte desto mer medveten blev jag om vissa sma symtom. Det kändes darrigt i maggropen, och pulsen var ojämn. Jag snodde runt i rummet och knäppte med fingrarna. "Slappna av" mumlade jag för mig själv. En rypa frisk luft skadar inte. "Slappna av," röt jag till hisspojken och satte av i språng nedför gatan. Knäna skallrade när jag skuttade in på klubben, och jag måste ta spjörn med bägge armbågarna mot bardisken för att kunna föra glasets till munnen. "Felet med dig är att du spänner dig", sa mina vänner. "Titta bara så hårt du haller om glaset!" Jag lossade greppet och glasets krossades mot golvet. Jag tittade menande på varann. "Typiskt fall av nervösa spänningar", sa de. Men här ska du få låna en bok som botade mig. Den heter "Konsten att slappna av". Jag läde märke till hur han reste och satte sig i ett och trummade med fingrarna medan han pratade. "Innan jag läste den hoppade jag tre fot upp i luften så fort nån sa bu!, sa han Jag sa: "Bu!" och han hoppade fyra fot. "Där ser du", belätet, "jag har ökat en hel fot sen jag läste den boken". Baksidereklamen var allt annat än lugnande. "Hur långt har ni kvar till ett SAMMANBROTT?" Första kapitlet hade rubriken "Den passiva avkopplingen: Hur man vinner sinnesfrid."

Forts sid 10

UFO rapporter

Fenomen över Jägersro.

Tisdagen den 10/8 71 sågs ett mystiskt fenomen vid Jägersro Travbana i Malmö. Från sin balkong såg på eftermiddagen Herr o Fru Wiberg ett grått ellipsformat föremål c:a 20 cm i diameter. Vädret var soligt och klart. Föremålet kom öster ifrån, stod sedan stilla i över en minut. Sedan rörde det sig sakta i rak linje åt söder.

Inlämnad rapport
den 9/1 72.

U F O i Blekinge.

I somras fick en person uppe i Asarum se ett objekt som stod stilla på himlen i c:a 2 min. varefter det med ett tjutande ljud började röra sig hän över trädtopparna. Efter 7 min. upplöstes föremålet och blev helt osynligt...

1897, April, "Luftskepp över Kansas City, Våldig strålkastare lyser nedåt. Iakttaget över Chicago den 11/4. Sett i Benton, Texas den 16/4, Med gröna och röda akterljus. Från andra städer i Texas rapporteras det som cigarrformigt med enorma utskjutande partier, klart upplyst av käglorna från två kraftiga strålkastare. Venus återigen nära Jorden ...

Varning till Tefatspiloter:

Landa inte på Jorden, Infödingarna livsfarliga...

Passiv av koppling, förklarade förklaringen, är inte vad ni gör. Det är vad ni inte gör när ni slutar göra någonting. För att göra det klarare fanns en teckning av en karl i rödprickiga kalsingar. Han låg på fem kuddar och verkade avspänd som en förskingrare i väntan på revisorerna. "Även ni kan vinna sinnesfrid", hävdade texten om ni bara lär er muskelavslappning". Bristen på kuddar fyllde jag med ett stort lexikon och en telefonkatalog, och placerade mig sedan ovanpå. Efter första kapitlets avslappningsövningar gav jag mig på "Hur man blir vän med sömnen". Här koncentrerade jag mig på en punkt(.) Felet var bara att det blev en hel rad (.....) som kom mig att tänka på deklarationsblancketten, och på ett paragraftecken i skattelagen (§)-- och så var jag klarvaken. Nästa kapitel. "Alla bör lära sig att andas". Det verkade vara ett gott råd, och kom ofta väl till pass. "Det rätta sättet är att andas hela vägen!" Detta illustrerades livfullt av killen i kalsingarna. "Från midjan framåt böj, låt armarna hänga löst mellan låren, fyll lungorna med luft och hå-å-åll den kvar". Jag pallade upp den öppna boken på byrån och fyllde lungorna med luft och hö-ö-ö-åll den kvar. "Moment Två: Pressa luften upp,upp, UPP ur diafragman och in i bröstkorset". Jag knöt nävarna och tvang upp, upp UPP, tills den låg hopknycklad under nyckelbenet. Moment Tre: Håll alltjämt andan och sänk axlarna. Sjunk ihop för allt vad ni är värd. Jag kände hur allt löstes upp, Med blisvart ansikte och på svaga knän, dråsade jag omkull, hårt slog jag pannan i kanten på byrån. Doktorn sa att det var inget farligt, stygnen kan tas om en vecka. Allt jag behövde var en längre tids vila. Det enda ni ska göra är att ta det lugnt", sade han "Försök att sudda ut allt ur medvetandet och slappna av riktigt".

D. B 1960.

Det finns bara en utväg mot nedslående tankar. Hålligen att så fort som möjligt visa bort dem och hålla fast deras motsatser.

O.S Marden.

Mysterier på månen

De satelliter som nu cirklar kring jorden och sänder sina informationer om kyla, värme, radioaktivitet och andra fenomen i rymden kommer i det långa loppet att helt förändra framtiden för människan.

Blotta existensen av dessa satelliter berättar att vi står på tröskeln till rymdflygningarnas era och att dagen för den första riktiga rymdflygningen är nära. Vi kommer att bygga bemannade rymdstationer som cirklar runt jorden och som kommer att tjänstgöra som startplattor till de första rymdfärderna, vars mål logiskt sett, måste bli månen.

I år hundraden har vetenskapen konstaterat att månen är en död planet utan atmosfär och antingen förbränd av solen eller isad av absolut kyla. Men många ting har hänt under de sista åren som kastar en en skugga av tvivel över teorin om en livlös måne. Bevisen är så starka, att amerikanska regeringens vetenskapsmän på det bestämdaste avrått från att försöka beskjuta månen med atomladdade kärnor innan, som de uttrycker det, frånvaron av liv på månen helt och fullt är bevisad. Varför utfärdar vetenskapsmännen en så orimlig varning? Så här säger månforskningen:

Natten den 29/7 1953 satt framlidne John O'Neill vetenskaplig redaktör på New York Herald Tribune, vid sitt teleskop för att studera månen. Med teleskopet inställt på 90 gångers förstoring började han titta. Han trodde knappt sina ögon. Tvärs över kratern Mare Crisium såg han skuggan av en broliknande konstruktion.

Från bas till bas var den minst 20 kilometer lång. O'Neil ökade förstoringen till 250 gånger och under stigande upphetsning såg han den gigantiska strukturen skarp i alla linjer. Ett ofattbart tekniskt underverk som tydligen utförts på otroligt kort tid, för han hade inte sett den broliknande konstruktionen när han undersökte samma area av månen bara fem veckor tidigare. Som väntat blev han snabbt attackerad av andra astronomer, då han rapporterade sin upptäckt som "en stor, naturlig bro". O'Neils förståndsgåvor sattes i fråga, men räddades från oväntat håll. Doktor H. P. Wilkins, antagligen världens främste expert på månfrågor, förklarade lungt, att han precis en månad efter O'Neils upptäckt, själv klart sett den broliknande strukturen just där man beskrivit den. Följande månad kom också den framstående engelsmannen Patrick Moore och förklarade att han sett bron, tydligt och klart under en hel timme. I verkligheten är mystiska figurationer på månen inte okända - men de är alltid oförklarliga. Mare Crisiumkratern är känd för underligheter förr.

År 1869 sedan man sett en serie av klart lysande punkter i geometriska mönster beslöt Brittiska Kgl Astronomiska Sällskapet att ett flertal astronomer skulle observera detta fantastiska fenomen under lång tid. Under en tvåårsperiod upptäckte de mer än hundra sådana ljusmönster, rektanglar, raka linjer, trianglar - just runt Mare Crisium. Var det signaler till oss, så fattade vi aldrig dess mening och i slutet av 1871 upphörde de helt. 1912 rapporterade amerikanen F. B. Harris ett gigantiskt svart föremål omkring 80 kilometer i diameter röra sig tvärs över månen, och så nära att det kastade sin skugga över månytan. I mars 1950 såg astronomen P. Wilkins en underligt glödande fläck nära Aristarchus. Han beskrev den som ovalformad och tydligen svävande över kraterbotten. Tre månader senare såg astronomen doktor James Bartlett Jr ett liknande föremål på samma plats. Den ökade listan på månfenomen låter oss förmoda att liv på månen redan finns när vi en dag kommer dit. Ibland försvinner föremålen från en plats bara för att dyka upp på en annan. Om dessa föremål inte är artificiella, då innebär de naturfenomen utan några som helst paralleller.